

ՄԵՂՔԻ ՇՈՒՇԱՆՆԵՐԷՆ

ՏԱՐԻՆԵՐ ՅԵՏՈՅ

Տարիներ վերջ,
 Մանինին մէջ ոգորանիս,
 Կին մը պառկեր էր մահամերձ,
 ... Ու թափօր էր անոր աչին,
 Կեդրոնն որուն Մայրն Յիսուսին,
 Լոյսեր հագած,
 Ճամբայ կ'առնէր դէպի երկինք:

Խոր մըշուշի մը ընդերքէն,
 Աչին անոր եկան, եկան,
 Կըսոր կըսոր տարիներն հին.
 Եղաւ աղջիկը պարմանի,
 Մեղքի շուրթին դողըրդացող,
 Կինը հասուն,
 Որ կիրքերու անդունդն ի վար
 Զինք արձակեց թաւալ թաւալ:

Անոր աչէն շուր լոյսին,
 Հըզօր կեանքի աղբիւրն ինչպէս
 Հոսեցաւ մէջն իր արիւնին.
 Մենք կը մեռնինք մեծ կեանքին մէջ,
 Յորդումովք մեր ումերուն:

Թեքեա ըզգաց մարմինն իր խեղն,
 Պառկած կիւնն այդ,
 Ըսես քեւեր դրբին ուսին,
 Հետեւելու այդ թափօրին:
 Մայրն Աստուծոյ առանց բառի
 Հըրաւէր էր,
 Դէպի կայանն երկինքներուն:

Մըքնեց յանկարծ.
 Իր աչերուն՝ շարանն անա
 Պատկերներու զազաւորով,
 Զոր ապրեցաւ մարմինն իր խեղն:

Ըզգաց նորէն ցան անաւոր
 Ապրումներուն,
 Հեռուներէն իրեն դարձող,
 Ու տարաւ ձեռքն սրբի տունին,

Արդիկելու ուսումն անոր
Կուրծքէն իր դուռն:

Կակաչի փակ
Շափրակներէն դուռն բափրրվող
Թերթերու պէս,
Ան կը չափէր դեռ չընանգչած
Ըղձանքներու կերպասն անհուն:

Որքան զոգսրիկ
Ու մանկունակ են երազներն
Մեր օրերուն,
Նոյնիսկ մահուան շրթունքներուն:

Զրգոյութեան մէջ քրքրումն,
Շրվեց աչերն իր ծանրացած,
Պատրաստու կրպշուն քեւերն
Մըզաւանջին:
Յաւ կար սրտին, շունչն էր բարակ,
Այլեւս մաշած մեղախի քել:

Մարդն է զազան ու ամբարիշտ,
Երէկ, այսօր ու յաիսեան,
Կը խորհէր ան,
Ու ժամանակն անհուն կըսաւ
Ոնիրներու:

Եւ կը յիշէր սաղմոսերգուն,
Սուրբեր հազար,
Պատմահանին մէջ արխունս,
Յետոյ սրբութեամբ,
Գերեզմանի իրենց մոսխին,
Արցունքներու եւ զրդշումի
Աւազանին մէջ աղամանդ:

Խոսն աւելի երջանիկ է,
Քան սիրտ մարդուն, կը խորհէր ան,
Ամէն հանոյք, արցունք, կըրակ,
Առու արեան,
Երակներէն մեր բոլորին:

Անցեալն ամբողջ երգ էր անհուն,
Ականջներուն այդ հէ՛ք կընոջ,
Սուրի բերնով վարդեր հազար,
Ոնիրներու կարծիք դաշին:

Մահուան շուրթին՝
Դեռ կը ծորէր անոր ծոցէն
Բոց ու երազ,
Կը վառէր լոյս ըսինքներուն:

Ու կը լըսէր ձայնի թելով,
Պատգամն անտուտ ժամանակին.

— Ու կը մորթէ իր հոգիի

Սուրբ աղանիսն,

Պիտի կըրէ իր կուրծքին տակ

Գորտեր հազար,

Այլերն անոր պիտի ըլլան,

Կարիքներու եւ օձերու

Պիղծ անկողին:

Թափիլն ըզզաց ան իր մէջէն,

Ոսկորներն իր,

Այնքան ուժգին սարսափն անոր

Չայնին մէջէն.

Ուզեց ճըշալ, բայց չըկըրցաւ,

Կըղպուտեր էին շրթունքներն իր:

Գարձեր էր ետ Մայրն Յիսուսին,

Որուն դէմէն խաղաղութիւն

Ու զըրբութիւն,

Ծառալեցաւ իր հոգիին,

Գարձընելով իրեն կրկին

Ամէնօրեայ երազն իր հին,

Թէ իր մեղքին,

Յի վր ներում ըլլար պիտի,

Զի հանչցած էր ցան ամենուն,

Ամենուն պէս,

Երբ տառապէր էր ու սիրէր:

Խաղաղութիւն մանինին մէջ

Ոգորահիւս,

Տագնապ, կըրակ, հաճոյք, արցունք,

Ինչ որ կընոջ մարմինը հէ՛հ,

Կը հալածէ լքման կէս դար,

Հիմա ինկեր էր երեսէն,

Ներում զըսած այդ խեղճ կընոջ:

Ե.Ղ.ԻՎ.Ա.Ր.Գ.